

[Wilhjelm]

anden grund nu om dage skal hedde skatte-tænkning. Det er jo reelt spekulation i skatteunddragelse.

Vi forudsætter altså, at der må kunne findes ordninger, som ikke åbner for sådanne yderligere spekulationer. Det må også nok kunne gøres, uden at man opretholder denne kønsdiskriminerende skævhed, at manden automatisk er hovedperson i skatteteknisk henseende.

Vi må også stille den betingelse til en om-lægning, at den ikke foregår sådan, at det bliver store lempelser for store formuer og for høje indtægter osv. osv., altså at der ikke sker en asocial omfordeling af skattebyrden gennem en sådan ordning. Det må kunne lade sig gøre.

Jeg vil godt sige om dette med ikke at åbne for yderligere skattetænkning, at vi er helt på det rene med, at omlægningen i sig selv, som fru Kirsten Jacobsen var inde på, ikke kan laves, uden at den giver anledning til nogle engangsrokeringer. Det er klart, og dem er vi parat til at tage. Men den skal ikke åbne for, at man derefter kan se fordele ved at flytte rundt i tide og utide, alt efter hvem der nu har den laveste og den højeste marginalprocent af de to. Der må være bindingstider på, eller det må være en fast fordeling, eller der må stilles barrierer ind, som hr. Bernhard Baunsgaard var inde på med stempe-lafgiften, når det drejer sig om ejendom. Jeg ved ikke, om den er tilstrækkelig, men den er i hvert fald ikke dækkende for alle mulige andre ting, og det må altså enten med faste regler eller med manipulationsbarrierer bygget ind sikres, at det ikke er noget, der åbner op for løbende spekulationer i at komme længst muligt ned i skat.

Vi tror nok, at man kan komme et godt stykke vej selv med de betingelser, og det er vi som sagt parat til. Men disse betingelser er altså heller ikke uvæsentlige. Vi synes, at af de foreliggende forslag er det uden sammenligning SF, der har tænkt mest i at få sådanne garantier mod skattespekulation ind, og vi er meget parat til at diskutere på det grundlag.

Arne Bjerregaard (KrF):

Det er jo forslag, vi har set før, og visse dele i nogle af dem kan vi sådan set være helt enige i, fordi de kan gennemføres, uden

at det strider imod vores skattepolitiske mål-sætning. Vi må sige, at retsforbundets kan gennemføres, uden at det strider imod det, vi mener skal være gældende med hensyn til familiebeskatning.

Det er i grunden forbavsende. Nu har jeg jo før i tiden været lærer og skulle fortælle om familiekundskab, om familien og om fællesskabet og fortælle de kære unge mennesker, at ægteskabet betød, at man trods alt måtte opgive noget af jeg'et, for at dette jeg med et andet jeg kunne gå ind i et større fællesskab, uden at det skulle være en bræmme for tankens frie udfoldelse.

Nu mener man altså, at man i et fællesskab kan være fuldstændig uafhængig af den anden part. Jeg synes jo nok, man må sige, at hvis man går ind i sådan et fællesskab, må man acceptere fællesskabet og sige: dette fællesskab må opfattes som en enhed. Og det skulle da selvfølgelig være naturligt for et samfunds lovgivere at tilgodese, at menneskene nu engang vil løbe sammen i et fællesskab, og lave lovgivning ud fra denne fællesskabsinteresse mellem to mennesker i stedet for at søge at pådutte dem en holdning, som de overhovedet ikke har eller i alt fald ud fra en samfundsmæssig målsætning ikke burde have, og som det ikke var ønskeligt at de havde.

Nu lyttede jeg jo med interesse specielt til venstre, som efterhånden har taget en del af vores ideer med på vejen på dette område, og derfor må jeg nok citere fra Vestkysten for den 10. november 1980, hvor hr. Fogh Rasmussen skriver sålunde:

»Der trænger til at blive ryddet op i familiebeskatningen. Kvinderne kan ikke være tjent med at optræde som bipersoner på mandens selvangivelse.«

Må jeg tilføje som en bibemærkning, at det er vi helt enige i.

Videre skriver hr. Fogh Rasmussen:

»Det gør de i dag, fordi fradragene som hovedregel foretages i mandens indkomst, og fordi formuebeskatningen altid foretages hos manden. Kritikerne har i stedet foreslået fuld selvbeskatning, det vil sige, at mand og kvinde beskattes hver for sig både på indtægts- og på fradragssiden. Men det er en misforståelse, når nogle tror, at en sådan ophævelse af sambeskatningen vil skabe ligestilling. Tværtimod vil en indførelse af fuld særbeskatning blot skabe nye problemer.«